

Залишився вічно молодим

У селі Тинне народився славний воїн, який воював не за свою Батьківщину, а поліг на чужій землі. Ніколи не зів'яне на цвинтарі чорний тюльпан - лиха звістка про загублене молоде життя... Юрій ГРЕЧАН ріс у хорошій багатодітній родині, тепло якої, здається, грітиме все життя, мов затишне гніздечко. Хлопець був п'ятою дитиною з дев'яти, дуже спокійним, чуйним і добрим, допомагав батькам по господарству, любив грати у футбол, мав багато друзів.

Коли настав час іти на службу в армію, провели, як годиться. Згодом з нетерпінням чекали першого листа. Він прийшов із Прибалтики. Молодий солдат із радістю повідомляв, що в нього все гаразд, а роботи не боїться, освоїв і військову техніку. Не віддав і не знав, яка зла й лиха доля чекала новобранців цього набору. Якось несподівано перед ними поставили завдання якнайшвидше зібратися в дорогу. Всі в цій частині знали, що так віддавали наказ тим, кому судилася дорога в Афганістан. Куди й на скільки? Для Юрія вона пролягла в безсмертя.

Юнак ще не встиг оволодіти зброєю, технікою. Опановував водіння в незнайомій і непривітній країні, кожен куток якої, здавалося, дихав смертю. Поліський хлопчина витримав іспит. Ось рядочки з його листа: «...Зараз перебуваю в іншому місці... Ви, мабуть, здогадалися за адресою, де саме. Раніше не думав, що доведеться служити так далеко від рідної домівки, хвилювався, звичайно, але тепер побачив, що тут немає нічого страшного... Це вдома думаєш, що в Афганістані вже кінець, а насправді тут можна жити й солдатам служити. Тож за мене не переживайте, все буде нормально. Заправляю вертольоти пальним і завтра вийду перший день уже на своїй машині.

Тут дуже спекотно, погода вдень понад 30 градусів і більше, а на вершинах гір сніг так сліпить, що боляче дивитись. Але по-своєму гарно...».

Намагався писати так, аби рідні не хвилювалися, та материнське серце не обдуриш. Ненька відчувала, що синові важко. Насправді солдати марили ковтком холодної води з колодязя, адже їм привозили вже теплу. Юркові здавалося, що краплина живильної прохолоди зняла б утому й додала б сили. Та афганська земля була жорстокою й безжалюною...

...Повернувся ж Юрій Гречан у рідне Тинне в цинковій домовині й став горбочком землі, нагадуючи чорний тюльпан, що проріс на цвинтарі і ніколи не зів'яне. Мало хто знає, як пройшли останні хвилини його життя. Лише шпилі гір і спекотне сонце стали свідками останнього подиху, погляду солдата. А батьки читали скупі й тяжкі рядки: «Ваш син загинув смертю хоробрих 9 лютого 1987 року в Кундузі під час виконання інтернаціонального обов'язку».

Біль від втрати ніколи не загоїться, та лише спомин берегтиме знівечене юне життя.

Пам'ятають жителі населеного пункту спогад про земляка Юрія Гречана, посмертно нагородженого орденом Червоної зірки. Щороку односельці проводять турнір із міні-футболу імені загиблого солдата, на який запрошують батьків і бойових побратимів.

Наталія МІНІНА,
заступник директора з виховної роботи
Тинненської ЗОШ I-III ступенів.
Фото з сімейного альбому.